

Sygn. akt I C174/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Adam Mitkiewicz

Protokolant Małgorzata Dudek

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

z powództwa K. K.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

orzeka:

1. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda K. K. kwotę 9.717,29 (dziewięć tysięcy siedemset siedemnaście 29/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 maja 2012 r. do dnia zapłaty;
2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.
3. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda K. K. kwotę 2.359,67 (dwa tysiące trzysta pięćdziesiąt dziewięć 67/100) złotych tytułem kosztów procesu.
4. Nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa Kasa Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia kwotę 210,85 (dwieście dziesięć 85/100) złotych tytułem wydatków związanych z opinią biegłego.

Sygn. akt I C 174/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12.12.2012 r. powód K. K. wniósł przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 8.979, 83 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 maja 2012 r. do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany jest odpowiedzialny za szkodę powstałą w jego pojeździe w dniu 13.04.2012 r. W ramach likwidacji szkody pozwany błędnie wyliczył koszt naprawy pojazdu i wypłacił na jego rzecz odszkodowanie w wysokości 7.430, 56 zł, podczas gdy koszt naprawy pojazdu wynosi 16.309, 39 zł. Nadto na żądanie pozwu składa się kwota 100, 00 zł z tytułu wykonania kosztorysu naprawy samochodu (pozew – k. 1-3).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że wypłacił na rzecz powoda należne mu odszkodowanie, zaś wypłacona suma pieniężna nie może być wyższa od poniesionej szkody (odpowiedź na pozew – k. 37-38).

Pismem z dnia 5.12.2013 r. powód rozszerzył powództwo, wnosząc o zasądzenie na jego rzecz kwoty 9.818, 29 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17.05.2012 r. do dnia zapłaty oraz o zwrot na jego rzecz kosztów procesu (k 157-158)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. K. jest właścicielem samochodu osobowego marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (bezsporne, potwierdzone kopią dowodu rejestracyjnego – k. 7-8).

W dniu 13.04.2012 r. wyżej wymieniony pojazd został uszkodzony na skutek kolizji drogowej spowodowanej przez A. G., kierującą samochodem marki D. (...) o nr rej. (...). Sprawca kolizji przy wykonywaniu manewru zjazdu ze środkowego na prawy pas jezdni nie zauważył pojazdu K. K., powodując uszkodzenie jego lewej strony (oświadczenie sprawcy zdarzenia – k. 9). Pojazd, którym kierował sprawca zdarzenia ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. z siedzibą w W., gdzie poszkodowany zgłosił szkodę w dniu 16.04.2012 r. (akta szkody).

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pismem z dnia 20.04.2012 r. ubezpieczyciel poinformował poszkodowanego o przyznaniu na jego rzecz odszkodowania z tytułu kosztów naprawy pojazdu w kwocie 7.017, 21 zł (akta szkody). Wobec tego, że ze sporządzonej na zlecenie poszkodowanego kalkulacji naprawy wynikało, iż koszt naprawy uszkodzeń pojazdu powstałych w czasie kolizji drogowej w dniu 13.04.2012 r. jest równy kwocie 16.309, 39 zł, pismem z dnia 2.07.2012 r. K. K. wezwał (...) S.A. w W. do zapłaty kwoty 9.292, 18 zł w terminie 10 dni od daty otrzymania wezwania (kalkulacja naprawy – k. 10-13; pismo - k. 15) W odpowiedzi, pismem z dnia 18.07.2012 r. ubezpieczyciel poinformował poszkodowanego, że ogólna kwota odszkodowania określona została na kwotę 7.430, 56 zł (pismo - k. 31).

W wyniku kolizji z dnia 13.04.2012 r. uszkodzeniu w pojeździe K. K. uległy: obręcze kół przedniego i tylnego z lewej strony, opona przednia lewa, błotnik przedni lewy, drzwi przednie lewe, drzwi tylne lewe (wraz z szybą), lusterko zewnętrzne lewe, błotnik tylny lewy. Dodatkowo zarysowane zostało poszycie zderzaka lewego oraz progu lewego pojazdu. Koszt naprawy pojazdu marki V. (...) o nr rej (...) wskutek uszkodzeń powstałych w związku z kolizją z dnia 13.04.2012 r. wynosił 17.147, 85 zł brutto (opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego, rekonstrukcji wypadków, kosztorysowania napraw i wyceny pojazdów – k. 61-81, 124-39).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o załączone do akt sprawy i wskazane wyżej dokumenty oraz dokumenty zgromadzone w aktach szkody, a także na podstawie opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego, rekonstrukcji wypadków, kosztorysowania napraw i wyceny pojazdów P. S.. Sąd dał wiarę ww. dokumentom, gdyż ich autentyczność, w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, nie budziła żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania. W ocenie Sądu również opinia biegłego zasługiwała na uwzględnienie, została ona bowiem sporządzona rzetelnie i dokładnie, zaś wnioski zostały wysnute zgodnie z wiedzą specjalną, jaką legitymuje się biegły. Dodatkowo biegły doprecyzował swoje wnioski, składając do akt sprawy opinię uzupełniającą. W niniejszej sprawie nie zachodziły przy tym żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy też bezstronności sporządzającego ją biegłego.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Stosownie zaś do treści przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Z kolei zgodnie z przepisem art. 822 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Poza powyższym unormowaniem problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest w przepisach szczególnych, tj. w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Stosownie do przepisu art. 34 ust. 1 tejże ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która, kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy).

Podnieść należy, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odszkodowania wynika wprost z art. 363 k.c. Szkada powstaje w chwili wypadku, a w konsekwencji obowiązek jej naprawienia powstaje w tym samym momencie. W niniejszej sprawie bezspornym pozostawało, iż powód w wyniku kolizji z dnia 13.04.2012 r. poniósł szkodę – uszkodzeniu uległ należący do niego pojazd marki V. (...) o nr rej. (...). Wątpliwości nie ulegało również, że pozwany, ubezpieczając pojazd sprawcy szkody od odpowiedzialności cywilnej, ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą z tego tytułu. Kwestią sporną pozostawała natomiast wysokość odszkodowania należnego powodowi. Pozwany twierdził bowiem, że wypłacił już na rzecz powoda kwotę 7.430, 56 zł, przy czym wypłacona suma pieniężna nie może być wyższa od poniesionej szkody.

Na gruncie powyższego Sąd zważył, że w obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., a zakład ubezpieczeń z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.). Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania winien wypłacić odszkodowanie w pełnej wysokości, tj. odpowiadającej rozmiarom wyrządzonej szkody. Poszkodowany może zatem domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (zakładu ubezpieczeń) odszkodowania obejmującego koszty prac naprawczych, w wyniku których uszkodzony samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem oraz kosztów części zamiennych niezbędnych do dokonania naprawy. Zgodnie z uchwałą SN z dnia 13 czerwca 2003 roku, odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (III CZP 32/03, Monitor Prawniczy z 2004, nr 2, s. 81). Sąd Najwyższy w uzasadnieniu ww. orzeczenia wskazał jednoznacznie, iż kosztami ekonomicznie uzasadnionymi są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku. Wskazać przy tym należało, że w orzecznictwie dominuje stanowisko, iż roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, LEX nr 55515, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22 lutego 2007 r., I ACa 1179/06, LEX nr 298601). Naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest zatem warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania. Sąd zważył ponadto, że nie ulega wątpliwości, iż w przypadku gdy pojazd był naprawiany w związku z wypadkiem, to jego cena ulega obniżeniu. Poszkodowany, który żąda przywrócenia stanu poprzedniego pojazdu, nawet jeżeli otrzymuje odszkodowanie wypłacone przez ubezpieczyciela, które pokrywa koszty naprawy i nowych części z reguły nie tylko nie zyskuje, ale biorąc pod uwagę wartość pojazdu jako całości może, gdyby chciał go sprzedać, ponieść stratę. Zdaniem Sądu poszkodowany ma zatem prawo oczekiwać, iż otrzyma od ubezpieczyciela kwotę, która obejmuje wartość nowych części oryginalnych, których zamontowanie jest potrzebne, aby przywrócić pojazd do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę. Obowiązkiem zaś zakładu ubezpieczeń jest ustalenie i wypłacenie odszkodowania w takiej właśnie wysokości. Tezy tej nie umniejsza, iż w dzisiejszych czasach istnieją możliwości zakupienia części regenerowanych, czy też części nowych

nie będących częściami oryginalnymi producenta skoro zasadą jest pełna rekompensata poniesionej szkody, a tylko części oryginalne dają możliwość pełnego przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody.

Jak wynikało ze sporządzonej na potrzeby niniejszej sprawy opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego, rekonstrukcji wypadków, kosztorysowania napraw i wyceny pojazdów koszty naprawy pojazdu powoda, powstałe w wyniku kolizji z dnia 13.04.2012 r., przy zastosowaniu części oryginalnych i wykonaniu naprawy w Autoryzowanej Stacji Obsługi wynoszą 17.147, 85 zł brutto. Koszt naprawy pojazdu biegły określił przy użyciu rozliczeń kosztów naprawy systemu A..

W związku z powyższym Sąd uznał, iż niezbędnymi i ekonomicznie uzasadnionymi kosztami naprawy pojazdu stanowiącego własność strony powodowej są koszty wskazane w opinii biegłego w wysokości 17.147, 85 zł brutto, zaś pozwany jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji zobowiązany był do naprawienia szkody przez wypłatę kwoty niezbędnej do restytucji pojazdu do stanu sprzed kolizji. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił stronie powodowej kwotę 7.430, 56 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu, a w związku z tym w dalszym ciągu pozostaje zobowiązany do refundacji dalszej części kosztów naprawy. Wobec powyższego, w przedmiocie kosztów naprawy pojazdu, żądanie strony powodowej było zasadne w zakresie kwoty 9.717, 29 zł i w tym też zakresie podlegało uwzględnieniu, jako mieszczące się w kosztach naprawy niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych.

W ocenie Sądu nie było natomiast zasadnym żądanie przez powoda kwoty 100, 00 zł z tytułu wykonania kosztorysu naprawy samochodu. Przede wszystkim sporządzenie kalkulacji nie pozostawało w adekwatnym związku ze zdarzeniem sprawczym, nie było normalnym następstwem zdarzenia z dnia 13.04.2012 r. W toku postępowania likwidacyjnego to ubezpieczyciel bowiem podejmuje wszelkie czynności zmierzające do likwidacji szkody, zaś rola poszkodowanego sprowadza się w zasadzie jedynie do zgłoszenia szkody i przedłożenia niezbędnych dokumentów. Strona niezadowolona z wyniku postępowania prowadzonego przez likwidatora ma prawo wnieść pozew do Sądu, gdzie w toku postępowania przeprowadza się dowód z opinii biegłego. Wobec powyższego roszczenie strony powodowej w ww. zakresie podlegało oddaleniu.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu o odsetkach stanowił art. 481 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. Stosownie do treści art. 481 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, zaś zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W niniejszej sprawie powód dochodził odsetek od dnia 17.05.2012 r. Wobec brzmienia wskazanych wyżej regulacji i w związku z tym, że powód zgłosił szkodę w dniu 16.04.2012 r. odsetki należało zasądzić zgodnie z żądaniem pozwu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 805 § 1 k.c. w zw. z art. 822 k.c. i art. 481 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. orzekł jak w punkcie 1 i 2 wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. W niniejszej sprawie Sąd w przeważającej części (99%) uwzględnił powództwo wytoczone przez K. K., dlatego też to pozwany jest tą stroną procesu, która przegrała przedmiotową sprawę i w związku z tym obowiązany jest zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu.

Warunkiem zasądzenia od strony przegranej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania, który w niniejszej sprawie został spełniony, albowiem pełnomocnik powoda w pozwie wniósł o zasądzenie kosztów procesu. W skład kosztów należnych stronie powodowej wchodzi: opłata od pozwu w wysokości 449, 00 zł, opłata od pisma, w którym powód rozszerzył powództwo w wysokości 42, 00 zł, koszty związane ze sporządzeniem opinii przez biegłego w wysokości 651, 67 zł (k. 88, 143), wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 1.200, 00 złotych (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy udzielonej z urzędu) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17, 00 zł. W ocenie Sądu nie było zasadne przyznanie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości

wskazanej w piśmie z dnia 5.12.2013 r., tj. w kwocie 1.476, 00 zł. Przyznania kosztów w wysokości ponad kwotę wynikającą z ww. Rozporządzenia nie uzasadniał ani charakter sprawy, ani stopień jej skomplikowania.

W związku z powyższym, na podstawie art. 98 k.p.c., Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.359, 67 zł tytułem kosztów procesu, orzekając jak w punkcie 3 wyroku.

Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał ponadto pobrać od pozwanego, jako strony przegrywającej sprawę należność związaną z wydaniem opinii przez biegłego, poniesioną tymczasowo przez Skarb Państwa w wysokości 210, 85 zł (k. 88), orzekając jak w punkcie 4 wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.